

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **E. M.**, zast. JUDr. Janem Pavlokem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 391/7, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2007, č. j. 33 Cad 46/2007 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 7. 2007, č. j. 33 Cad 46/2007 – 29, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2007, č. X, kterým žalovaná zamítla žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod, a to z důvodu nesplnění podmínek plné invalidity.

V žalobě stěžovatelka uváděla, že od 17. 2. 2006 je na nemocenské, z níž vyčerpala celou podpůrnou dobu v délce jednoho roku. Při kontrolních prohlídkách na Okresní správě sociálního zabezpečení ve Zlíně (dále jen „OSSZ ve Zlíně“) jí bylo MUDr. Z. F. doporučeno, aby si podala žádost o plný invalidní důchod. Stěžovatelka tvrdila, že stejná lékařka její žádost zamítla, přičemž jí ani své rozhodnutí nedoručila a tím porušila § 95 zákona č. 582/1991 Sb. Rozhodnutí žalované pak bylo podle jejího názoru vydáno

bez znalosti jejího skutečného zdravotního stavu pouze na základě nedostatečných a záměrně zkreslených podkladů MUDr. Z. F., která podle názoru stěžovatelky spolu s ošetřující lékařkou MUDr. J. D. zdržovala projednání žádosti o plný invalidní důchod tak, aby se projednala a následně rozhodla v co nejpozdějším termínu. Stěžovatelka dále poukázala na údajné sdělení svých odborných lékařů, že její zdravotní stav je nevyléčitelný a schopnost zapojit se do pracovního procesu je naprosto vyloučená. Trpí obrovskými nesnesitelnými bolestmi, pro které není schopna pracovat. Stěžovatelka napadla i samotné zdravotní posouzení provedené OSSZ ve Zlíně, neboť podle jejího názoru nevzala OSSZ ve Zlíně, ani žalovaná, v potaz ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. Navrhla, aby její zdravotní stav byl posouzen formou znaleckého posudku v řízení před soudem a byla provedena další odborná vyšetření k řádnému zjištění jejího skutečného zdravotního stavu. V závěru žaloby stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalované a přiznání plného invalidního důchodu s účinností od 16. 2. 2007. Jako „alternativní výrok“ stěžovatelka označila návrh na případné přiznání částečného invalidního důchodu. Požádala také o stanovení povinnosti MUDr. Z. F. a MUDr. J. D. omluvit se stěžovatelce za své chování.

O žalobě rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem ze dne 30. 7. 2007, č. j. 33 Cad 46/2007 - 29, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení věci vyšel ze závěrů posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště Brno (dále jen „PK MPSV“) ze dne 21. 6. 2007. Dále soud vycházel z lékařské dokumentace žalobkyně vedené u OSSZ ve Zlíně. Ze zdravotního posouzení OSSZ ve Zlíně krajský soud zjistil, že u stěžovatelky se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený vícečetnými onemocněními, v jejichž popředí je tenzní cephalea s podílem cervikokranialgie při spondylosních změnách C páteře. Tato onemocnění dle lékařského posouzení OSSZ způsobovala u stěžovatelky pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 25 %. Z posudku PK MPSV v Brně ze dne 21. 6. 2007 krajský soud zjistil, že PK MPSV vycházela jak z podkladové dokumentace OSSZ ve Zlíně, tak i z nálezů praktické lékařky MUDr. J. D. ze dne 2. 2. 2007, nálezů interních, rehabilitačních, CT páteře, nálezů kardiologických a neurologických, jakož i zpráv z hospitalizace z února 2007. Soud vyhodnotil anamnézu stěžovatelky včetně povolání a momentální pracovní neschopnosti. Dále zjistil, že již od roku 2006 byla stěžovatelka léčena pro potíže s krční páteří a bolestmi hlavy, byly provedeny operace syndromu karpálního tunelu obou rukou, avšak bez jakýchkoliv funkčních deficitů. Stěžovatelka absolvovala v té době rehabilitaci a byla vyšetřena pro syndrom spánkové apnoe. U stěžovatelky se projevovaly bolesti hlavy kombinovaného původu vertebrogenního při degenerativních změnách krční páteře a svalové dysbalanci a byla přítomna i složka tenzní. Krajský soud z posudku zjistil, že zdravotní stav stěžovatelky byl posouzen stejně jako OSSZ ve Zlíně, tedy podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), podle kapitoly XV., oddílu F, položky 2, písm. b) s mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 25 %. Pro hodnocení podle písm. c), d) a e) citované položky nebyly dány podmínky. Dále se soud zabýval námitkami stěžovatelky uvedenými v žalobě. Především konstatoval, že nárok na získání plného invalidního důchodu, o nějž stěžovatelka usilovala, je spojen se zdravotním stavem intenzity plné invalidity, která je definována v ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění tak, že pojištěnec je plně invalidní tehdy, pokud z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je

schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Dále krajský soud interpretoval příslušná ustanovení vyhlášky, která stanovují mechanismus určení rozhodujícího zdravotního postižení a způsob určení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti (§ 6 vyhlášky). Poté vyhodnotil posudek OSSZ ve Zlíně a posudek PK MPSV co do jejich přesvědčivosti a úplnosti, a obsahově je porovnal, přičemž shledal, že jsou shodné co do popisu zdravotních obtíží stěžovatelky, jejich objektivního vyhodnocení i závěru o základní příčině nepříznivého zdravotního stavu. Zvláštní pozornost věnoval krajský soud hodnocení posudku PK MPSV, který podle jeho názoru splňuje kritéria podrobnosti a srozumitelnosti, a proto o jeho závěrech krajský soud nepochyboval. Z toho důvodu pak neměl ani důvod vyhovět návrhu stěžovatelky, aby ve věci byl ustanoven znalec. Jako obiter dictum krajský soud uvedl, že se nezabýval námitkami žalobkyně týkajícími se nemocenského pojištění, neboť v této věci bylo vydáno samostatné rozhodnutí s patřičným poučením o odvolání. Rovněž se soud nezabýval námitkou žalobkyně, že OSSZ ve Zlíně jí rozhodnutí o jejím zdravotním stavu nedoručila a tím porušila ustanovení § 95 zákona č. 582/1995 Sb. Přitom poukázal na to, že se nejednalo o rozhodnutí, nýbrž o lékařský posudek, který není jako takový soudem přezkoumatelný. Na základě uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že posouzení zdravotního stavu ze strany OSSZ ve Zlíně bylo shodné s posouzením zdravotního stavu PK MPSV v Brně, obě posouzení považuje za přesvědčivá, a proto vzal za prokázané, že stěžovatelka k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nesplňovala podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu s odkazem na ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Z uvedených důvodů krajský soud shledal, že žaloba stěžovatelky nebyla důvodná, a proto ji zamítl.

V kasační stížnosti podané proti napadenému rozsudku brojí stěžovatelka především proti tomu, že krajský soud odůvodnil zamítnutí žaloby tím, že uznal za stěžejní důkaz posudek PK MPSV v Brně ze dne 21. 6. 2007. V tom spatřuje stěžovatelka vadu řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka argumentuje tím, že soudu již v průběhu řízení (sdělením ze dne 21. 6. 2007) oznámila, že s posudkem vypracovaným PK MPSV v Brně na žádost krajského soudu nesouhlasí a považuje jej za nehodnověrný, jednostranný a zavádějící. Z toho důvodu žádala soud o ustanovení znalce, který by provedl nezávislé šetření a následně vypracoval znalecký posudek, který by sloužil jako důkazní materiál ve věci. Stěžovatelka je toho názoru, že pokud znalec ustanoven nebyl, nemohl soud celou záležitost objektivně posoudit. Soud tedy nevzal v potaz návrh stěžovatelky a neposoudil celou věc objektivně. Další zásadní námitkou stěžovatelky bylo tvrzení, že krajský soud se vůbec nevyrovnal s tím, že obě komise spadají pod jednu organizaci a o jejich vzájemné nezávislosti tak existují pochybnosti, které měl nezávislý znalecký posudek vyvrátit. Z těchto důvodů stěžovatelka požádala o zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení krajskému soudu k dalšímu řízení s tím, že nařídí vypracování nového nezávislého posudku jím ustanoveným soudním znalcem.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 10. 2007 stěžovatelka prostřednictvím svého zvoleného zástupce (advokáta) pouze zopakovala svou námitku, že jí nebylo poskytnuto právo na spravedlivý proces tím, že nebyl ustanoven znalec k objektivnímu přezkoumání jejího zdravotního stavu, a soud tak nemohl věc objektivně posoudit.

Zopakovala rovněž svou námitku zpochybňující nezávislost PK MPSV při posuzování zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu žalované následující relevantní okolnosti:

Ve spise je založen záznam o jednání OSSZ ve Zlíně ze dne 21. 2. 2007, podle něhož stěžovatelka nebyla shledána při posouzení zdravotního stavu plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ani částečně invalidní dle § 44 odst. 1 a 2 téhož zákona. U stěžovatelky byla diagnostikována tenzní cephalea s podílem cervikokraniální spondylosní změny C páteře a také stav po uvolnění kompresivní neuropathie n. mediani v oblasti karpálních tunelů. Dalšími chorobami, které byly u stěžovatelky rozpoznány, byly chronická rhinitis vasomotorica, rhinopathie, syndrom spánkové apnoe těžkého stupně AHI 40, hypothyreosa a postmenopauzální osteoporóza na substituci. Stěžovatelka prodělala hysterectomii pro myom, operaci zevních hemoroidů, excizi benigního tumoru z obou prsů. Dále byly stručně zrekapitulovány lékařské zprávy z ortopedické ambulance, rentgenologických nálezů a rehabilitace. Diagnóza byla posudkově zhodnocena tak, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav zaviněný bolestí hlavy z více příčin. Kromě tenzního charakteru se nejvíc spolupodílí na bolestech hlavy důsledky spondylosních změn krční páteře, podle CT vyšetření se zúžením páteřního kanálu a impresí osteofytů na durálním vaku, avšak bez kořenového poškození. Kromě toho se na bolestech hlavy podle názoru OSSZ ve Zlíně spolupodílí nedávno diagnostikovaný těžký syndrom spánkové apnoe, který anamnesticky trvá asi rok a nezpůsobuje poruchu plicních funkcí. Jako rozhodující příčinu zdravotního stavu stěžovatelky vyhodnotila OSSZ poškození krční páteře, které posoudila podle kapitoly XV oddílu F položky 2 písm. b) v rozmezí poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 15 – 25 %. Záznam o jednání je podepsán stěžovatelkou, čímž stěžovatelka potvrdila, že byla s výsledky lékařského posouzení seznámena a poučena o možnostech dalšího postupu.

Z lékařských nálezů založených ve spise vyplývá, že stav stěžovatelky po operaci karpálních tunelů byl shledán velmi dobrý. Z osteologického nálezu MUDr. M. Š. vyplývá, že v důsledku postmenopauzální osteoporózy není pro stěžovatelku vhodná práce s rizikem úrazu, fraktury, či práce fyzicky namáhavá s vynuceným tempem či rizikem pádu. Z propouštěcí zprávy z Nemocnice ve Zlíně ze dne 16. 2. 2007 je zřejmé, že u stěžovatelky přetrvával syndrom spánkové apnoe těžkého stupně AHI 40, rhinitis chronica vasomotorica, rhinopathie a cervicocranialgie a tenzní cefalea.

Rozhodnutím žalované ze dne 6. 3. 2007, č. 526 012 364, byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku OSSZ ve Zlíně ze dne 21. 2. 2007 není stěžovatelka plně invalidní, neboť pokles její schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí pouze 25%.

V soudním spise je založen posudek PK MPSV v Brně ze dne 21. 6. 2007, který si vyžádal krajský soud. V posudku je uvedeno, že PK MPSV vycházela z podkladové dokumentace stěžovatelky (nálezy jsou konkrétně v posudku označeny) a zdravotní dokumentace praktické lékařky. Z anamnézy zdravotního stavu stěžovatelky vyplývá, že

hlavním problémem je bolest hlavy, která souvisí s častým znehybněním krční páteře. Kromě toho má pooperační následky v podobě otoků rukou. Dále trpí poruchami spánku a chvilkovými zástavami dechu. PK MPSV stanovila diagnózu vzhledem k subjektivním obtížím stěžovatelky a zjištění z lékařských zpráv na bolesti hlavy vertebrogenního původu s podílem tenzní složky, postmenopauzální osteoporózu bederní páteře, syndrom spánkové apnoe a sníženou činnost štítné žlázy kompenzovanou léčbou. Stěžovatelka byla vyšetřena i při jednání PK MPSV, a to se zřetelem na projevy diagnostikovaných onemocnění. Při tomto vyšetření nebyly zjištěny parézy ani dolních, ani horních končetin, pouze akrálně jemný třes při poloze horních končetin na výdrž, jinak motorické funkce rukou byly shledány v normálu. V posudkovém hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky PK MPSV uvedla, že se u posuzované k datu napadeného rozhodnutí jednalo o bolesti hlavy kombinovaného původu, a to jednak vertebrogenního původu při degenerativních změnách krční páteře a svalové dysbalanci, ale také původu tenzního. Příčinou byla shledána porucha funkce jednoho úseku páteře s projevy cervikokraniálního syndromu s omezením pohybu postiženého úseku, omezením pro vynucené polohy a fyzicky náročné aktivity. Podle názoru PK MPSV nešlo o středně těžké postižení více úseků páteře. Osteoporóza v oblasti bederní páteře byla bez funkčních poruch a patologických fraktur, takže nezpůsobovala dle PK MPSV pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Po operaci syndromu karpálního tunelu obou rukou byl stav upraven bez funkčního deficitu. Syndrom spánkové apnoe při zavedené léčbě také podle vyhodnocení PK MPSV nesnižoval schopnost výkonu soustavné výdělečné činnosti. Z těchto důvodů dospěla PK MPSV k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky byla k datu vydání napadeného rozhodnutí porucha funkce krční páteře s bolestmi hlavy. Proto PK MPSV stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle ustanovení kapitoly XV, oddílu F, položky 2, písmene b) přílohy č. 2 vyhlášky na 25%. Horní hranici rozpětí dané položky zvolila PK MPSV vzhledem k udávané časté frekvenci bolesti hlavy. K dalšímu zvýšení hodnocení PK MPSV neshledala objektivní podklady.

Z vyjádření stěžovatelky ze dne 16. 7. 2007, jímž se stěžovatelka omluvila z nařízeného jednání, vyplývá, že znovu požádala krajský soud o ustanovení znalce. Dále stěžovatelka tvrdila, že není schopna se vrátit do pracovního procesu, neboť u ní přetrvávají silné bolesti. Žádala, aby pokračovala výplata nemocenského (jehož podpůrná doba již vypršela), anebo aby jí byl přiznán alespoň částečný invalidní důchod, neboť jí zdravotní stav ztěžuje obecné životní podmínky. Posudkový závěr PK MPSV považovala stěžovatelka za tendenční a poukázala na to, že její zdravotní stav odůvodňuje podřazení pod kapitolu XV., oddíl F, položku 2, písm. c) vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody,

kteřé stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítala jako stěžejní kasační námitku, že došlo v řízení před soudem k jiné vadě řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Tuto vadu stěžovatelka spatřovala jednak v tom, že krajský soud vyhodnotil posudek PK MPSV ze dne 21. 6. 2007 jako hlavní důkaz a považoval závěry v něm uvedené za prokázané. Tento závěr stěžovatelka zpochybnila tvrzením, že posudek PK MPSV ze dne 21. 6. 2007 není dostatečně hodnověrný a objektivní. Proto navrhovala ustanovení znalce, což ovšem krajský soud neučinil s poukazem na přesvědčivost a úplnost posudku PK MPSV a shodu jeho závěrů se závěry posudku OSSZ ve Zlíně.

Nejvyšší správní soud v rámci posouzení této námitky považuje za nutné nejprve poukázat na platnou právní úpravu postavení a činnosti Lékařské posudkové služby a zejména úlohu posudků vyhotovených posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v řízení o důchodových dávkách, jak je upravena platným právem a jak ji vykládá i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje MPSV zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění. Za tímto účelem zřizuje MPSV své posudkové komise. Jak Nejvyšší správní soud již dříve vícekrát judikoval, s posudkem posudkové komise MPSV může soud nakládat jako s důkazem stěžejním za předpokladu, že tento posudek splňuje požadavky přesvědčivosti, úplnosti a objektivit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50, přístupné na www.nssoud.cz). Je ustáleným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že ve věcech týkajících se posouzení invalidity posudkovými komisemi MPSV soud není povinen provádět další důkazy, je-li z posudku PK MPSV zřejmý zdravotní stav a jeho ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity posuzovaného účastníka řízení. Případné další důkazy (tj. zejména přiřazení znalce z příslušného oboru medicíny) jsou zapotřebí pouze tehdy, nesplňuje-li posudek požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 – 48, dále rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50, viz www.nssoud.cz).

V posuzované věci se Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelky zabýval obsahem i výše uvedenými náležitostmi posudku PK MPSV ze dne 21. 6. 2007 a zároveň zkoumal, zda tento posudek komplexně potvrzuje posudkové hodnocení i závěry provedené OSSZ ve Zlíně. Oba posudky shodně určily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky poruchu funkce krční páteře s bolestmi hlavy, které mají vertebrogenní a tenzní původ. Ostatní onemocnění shledané u stěžovatelky byla hodnocena jako posudkově méně významná, což znamená, že tvořila kontext posudkové úvahy vzhledem k rozhodující příčině nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky. Stejný poznatek Nejvyšší správní soud získal o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, která u obou posudků činila maximálně 25%, přičemž hodnocení bylo provedeno podle stejného ustanovení přílohy č. 2 k vyhl.č. 284/1995 Sb. Posudkové hodnocení v obou případech odpovídalo ustanovení kapitoly XV., oddílu F,

položky 2 písm. b) přílohy č. 2, přičemž je z obou posudků zřejmé, že se v případě stěžovatelky nejednalo o středně těžké postižení páteře, které by odůvodňovalo vyšší posudkové zhodnocení dle písm. c) téže položky citované přílohy. Nejvyšší správní soud proto shledal, že oba předmětné posudky vyznívají obsahově naprosto shodně a nejsou v nich žádné zřejmé rozpory, které by snižovaly míru jejich hodnověrnosti a přesvědčivosti.

Konkrétně k posudku PK MPSV ze dne 21. 6. 2007 Nejvyšší správní soud uvádí, že tento posudek vycházel z kompletní lékařské dokumentace stěžovatelky a přeshetření jejího zdravotního stavu při jednání komise. Posudkové hodnocení je vztaženo k diagnostikovaným onemocněním a vyrovnává se přesvědčivým způsobem s každým z nich. Rovněž i mechanismus určení rozhodujícího posudkově významného postižení provedla komise jasně a srozumitelně, přičemž zároveň i zdůvodnila, z jakých důvodů hodnotila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky při horní hranici předmětného ustanovení vyhlášky a proč nesáhla k možnosti zvýšit míru poklesu dále zvýšit. Námitku stěžovatelky směřující k tomu, že posudek PK MPSV ze dne 21. 6. 2007 je nepřesvědčivý a jednostranný již z povahy věci, neboť jak posudkové lékařky OSSZ, tak i posudková komise MPSV jsou součástí jedné organizace, je třeba označit za nepřipadnou. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zastává názor, že jelikož jsou posudkové komise MPSV ze zákona povolány k tvorbě posudků pro soudní přezkum rozhodnutí v důchodových věcech, nelze dovozovat neobjektivnost jejich posudků jen proto, že jsou součástí hierarchie orgánů provádějících sociální zabezpečení. Kromě toho, posudkové komise jsou organizační součástí MPSV, které je pouze dozorujícím a kontrolním orgánem žalované, nikoliv přímým nadřízeným orgánem okresních správ sociálního zabezpečení, v rámci nichž vykonávají svou působnost posudkoví lékaři. Svěřená pravomoc ke tvorbě posudků pro přezkumné řízení soudní je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu logickým důsledkem hierarchického postavení těchto správních orgánů. Nelze tak bez dalšího tvrdit, že jde o součást jedné organizace a že fakt organizačního začlenění posudkových komisí do struktury MPSV způsobuje nižší nezávislost a objektivitu jejich posudků. Z uvedených důvodů došel Nejvyšší správní soud k závěru, že námitky stěžovatelky vůči hodnověrnosti, nezávislosti a objektivitě posudku PK MPSV ze dne 21. 6. 2007 nejsou důvodné. Tento posudek podle názoru jmenovaného soudu naopak splňuje kritéria přesvědčivosti, úplnosti a celistvosti, což znamená, že mohl splnit v hodnotící úvaze krajského soudu roli důkazu stěžejního.

Z tohoto pohledu se ukazuje jako nepřipadná i námitka stěžovatelky, že krajský soud nevyhověl návrhu na ustanovení znalce z oboru medicíny a vyhotovení znaleckého posudku, který by mohl prokázat podle názoru stěžovatelky její zdravotní stav objektivně a nezávisle. Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem měla sice právo takový důkaz navrhnout, krajský soud však neměl povinnost tomuto návrhu vyhovět. Podle obecného pravidla pro dokazování obsaženého v ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede. V souladu s ustanovením § 77 odst. 2 věta první s. ř. s. pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí, že soud v rámci dokazování může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon a rozsah a způsob dokazování jinak. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon č. 582/1991 Sb., jehož výše citované ustanovení § 4 odst. 2 představuje kogentní příkaz přezkoumání zdravotního

stavu posudkovou komisí MPSV. Z toho vyplývá, že krajský soud byl v předmětném řízení povinen provést pouze důkaz posudkem PK MPSV ze dne 21. 6. 2007, nikoliv však důkaz znaleckým posudkem. Vzhledem k tomu, že tento posudek splnil všechna potřebná kritéria k tomu, aby z něho bylo možno vycházet jako ze zdroje objektivního hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky, není vadou řízení, když se krajský soud spokojil pouze s tímto posudkem. Proto považuje Nejvyšší správní soud i tuto námitku za nedůvodnou.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že ani Ústavní soud v nálezu II. ÚS 92/95 neshledal protiústavnost úpravy uvedené v § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., mimo jiné i s ohledem na složení posudkových komisí upravené v § 3 vyhl.č. 182/1991 Sb. Připustil provedení znaleckých posudků v řízení o dávce důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, avšak v případě, kdy bude nutno odstranit pochybnost ve zjištění skutkového stavu. Tato situace však se zřetelem k výše uvedenému v posuzované věci nenastala.

Pokud jde o stěžovatelčina žalobní tvrzení týkající se nesprávného postupu posudkových lékařek OSSZ, které nota bene stěžovatelka v kasační stížnosti již nezopakovala, Nejvyšší správní soud jen pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že je v tomto ohledu třeba plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud na tato tvrzení reagoval a odkázal stěžovatelku na případnou možnost podat námitku podjatosti prostřednictvím Ministerstva práce a sociálních věcí ČR.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2008

JUDr. Marie
Turková
předsedkyně senátu